

Sygn. akt I C 605/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 07.06.2022 r. w Giżycku

sprawy z powództwa A. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) A. C. w W.

przeciwko P. R.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego P. R. na rzecz powódki A. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) A. C. w W. kwotę odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 1.500,00 (jeden tysiąc pięćset) złotych od dnia 29.09.2021r. do dnia 21.10.2021r.

II. Umarza postępowanie w zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 1.500,00 zł.

III. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

IV. Zasądza od powódki A. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) A. C. w W. na rzecz pozwanego P. R. kwotę 1.158,86 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

V. Nakazuje pobrać od powódki A. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) A. C. w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 35,14 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych.

VI. Nakazuje pobrać od pozwanego P. R. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 6,65 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych.

Sygn. akt. I C 605/21

UZASADNIENIE

Powódka **A. C. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) A. C. z siedzibą w W.** w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego P. R. kwoty 7.924,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.424,70 zł od dnia 29.09.2021 r. do dnia zapłaty, oraz od kwoty 7.924,70 zł od dnia 22.10.2021 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że pozwany w dniu 19.08.2021 r. zlecił powódce naprawę należącego do niego pojazdu marki C. (...), nr rej. (...), w którym uszkodzeniu uległa automatyczna skrzynia biegów. Pozwany, pomimo dokonanej naprawy pojazdu, a także akceptacji zakresu i kosztu naprawy – odmówił zapłaty za wykonaną usługę, w ślad za wystawioną fakturą VAT z dnia 21.09.2021 r. na kwotę 9.424,70 zł. Zdaniem powódki, zapłata przez pozwanego kwoty 1.500 zł na poczet należności, wynikającej

z faktury nie czyni zadość roszczeniu powódki w całości, a jedynie skutkować mogła ograniczeniem powództwa o tę kwotę.

Pozwany **P. R.** nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości. Jednocześnie domagał się zasądzenia od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z zawartą pomiędzy stronami umową każda naprawa pojazdu, której koszt przekracza 1.500 zł wymagała zgody dającego zlecenie. Pomimo takiego zapisu w umowie powódka dokonała kompleksowej naprawy pojazdu pozwanego bez uprzedniego poinformowania go o hipotetycznych kosztach tejże naprawy, wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 9.424,70 zł za dokonaną naprawę. Do chwili obecnej, wobec wyraźnego sprzeciwu pozwanego co do żądanej przez powódkę kwoty za naprawę i zapłaty wyłącznie kwoty 1.500,00 zł - powódka odmawia wydania pojazdu pozwanemu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19.08.2021 r. pozwany zlecił powódce, prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) A. C. z siedzibą w W. naprawę pojazdu C. (...), nr rej. (...), w którym uszkodzeniu uległa automatyczna skrzynia biegów. Z potwierdzenia przyjęcia pojazdu do serwisu nr 76/08/21 wynika, że pozwany zlecił powódce w związku z uszkodzeniem w/w pojazdu diagnostykę komputerową, naprawę automatycznej skrzyni biegów, regenerację sprzęgła a także wymianę oleju (...) z filtrem. Nadto, w potwierdzeniu przyjęcia pojazdu do naprawy określono kwotę brutto, tj. 1.500,00 zł, od której będzie wymagany kontakt telefoniczny z klientem w celu przeprowadzenia dalszej naprawy pojazdu.

/dowód: potwierdzenie przyjęcia pojazdu do serwisu nr 76/08/21 – k. 10,

zeznania świadka D. C. – k.82v-83,

zeznania powódki – k. 83v-84v/

Za dokonaną naprawę pojazdu powódka wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 9.424,70 zł.

/dowód: faktura VAT nr (...) – k. 12/

Pozwany nie zaakceptował kosztów naprawy pojazdu i odmówił zapłaty należności, wynikającej z w/w faktury, a to z uwagi na brak – wedle twierdzeń pozwanego - uprzedniego poinformowania go o hipotetycznych kosztach tejże naprawy wbrew ustaleniom stron.

/dowód: zeznania świadka A. R. – k. 83-83v,

zeznania pozwanego – k. 84v-85/

Pismem z dnia 6.10.2021 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 3 dni od doręczenia wezwania należności wynikającej z faktury VAT nr (...). Wezwanie pozostało bezskuteczne.

/dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 6.10.2021 r. – k. 15,

potwierdzenie doręczenia wezwania do zapłaty – k. 16-17/

W dniu 21.10.2021 r. pozwany wpłacił na rzecz powódki kwotę 1.500,00 zł na poczet należności wynikającej z faktury VAT nr (...).

/dowód: potwierdzenie wykonania przelewu – k. 21/

Powódka zleciła biegłemu rzeczoznawcy z zakresu techniki motoryzacyjnej B. G. (1) wycenę realnych kosztów usprawnienia uszkodzonej automatycznej skrzyni biegów w samochodzie marki C. (...). Zgodnie ze sporządzoną dnia

31.12.2021 r. kalkulacją koszt naprawy został określony na kwotę 30.886,22 zł. Jednocześnie wartość rynkowa pojazdu pozwanego brutto na dzień 15.08.2021 r. została określona na kwotę 7.100,00 zł.

/dowód: wycena rzeczoznawcy B. G. – k. 58-66v, 67-70v,

zeznania świadka B. G. – k. 107-107v/

Do chwili obecnej, wobec wyraźnego sprzeciwu pozwanego co do żądanej przez powódkę kwoty za naprawę i zapłaty wyłącznie kwoty 1.500,00 zł - powódka odmawia wydania pojazdu pozwanemu. Pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Giżycku w Komendzie Powiatowej Policji w G. prowadzone jest postępowanie (...)199/22, (...)–0.Ds.427.2022 w sprawie przywłaszczenia pojazdu pozwanego na jego szkodę. Nadto przed tut. Sądem pozwany P. R. zainicjował postępowanie przeciwko A. C. w przedmiocie wydania spornego pojazdu.

/dowód: pismo KPP w G. z dnia 12.04.2022 r. – k. 90/

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym był ustalony w sprawie stan faktyczny co do przekazania powódce przez pozwanego należącego do niego pojazdu celem jego naprawy, okoliczność dokonania tejże naprawy i ustalenia kosztów tej naprawy na kwotę wynikającą z faktury VAT nr (...). Nadto bezsporne było wezwanie pozwanego do uregulowania należności wynikającej z wystawionej przez powódkę faktury, a także odmowa pozwanego zapłaty tej kwoty wobec braku uprzedniego poinformowania go o hipotetycznych kosztach tejże naprawy. Wreszcie poza sporem pozostała okoliczność odmowy wydania pozwanemu należącego do niego pojazdu, wobec braku zapłaty za jego naprawę. Tak ustalony stan faktyczny wynika z zeznań samych stron, a także zeznań świadków D. C. i A. R. oraz z zalegających w aktach sprawy dokumentów.

Spór dotyczył natomiast tego, jakie były ustalenia stron co do zdarzeń związanych z naprawą pojazdu, a w szczególności ustaleń w zakresie kosztów naprawy. Jakkolwiek bowiem powódka twierdziła, że pozwany miał świadomość tego, ile będzie kosztowała naprawa jego pojazdu, to wedle wersji pozwanego - pomimo stosownego zapisu w umowie - powódka dokonała kompleksowej naprawy pojazdu pozwanego bez uprzedniego poinformowania go o hipotetycznych kosztach tejże naprawy, wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 9.424,70 zł za dokonaną naprawę, która to kwota okazała się dla pozwanego nieakceptowalna. Gdyby bowiem pozwany wiedział jaki będzie koszt naprawy jego pojazdu w warsztacie powódki – nie zdecydowałby się na jego naprawę. W konsekwencji kwestią sporną pozostała wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia.

Na gruncie przedmiotowej sprawy dostrzec należało w pierwszej kolejności, że strony zawarły umowę dotyczącą naprawy pojazdu pozwanego, która w szczególności polegać miała na wykonaniu diagnostyki komputerowej, naprawy automatycznej skrzyni biegów, regeneracji sprzęgła, a także wymiany oleju (...) z filtrem. Taki zakres naprawy pojazdu wynika wprost z potwierdzenia przyjęcia pojazdu do serwisu nr 76/08/21 z dnia 19.08.2021 r. Nie budzi wątpliwości, że w treści podpisanego przez strony w/w potwierdzenia przyjęcia pojazdu do serwisu, strony określiły kwotę brutto 1500 zł, od której będzie wymagany kontakt telefoniczny w celu przeprowadzenia dalszej naprawy pojazdu. Niewątpliwie taki zapis w omawianym dokumencie implikował po stronie powódki obowiązek poinformowania pozwanego, jaki będzie koszt naprawy spornego pojazdu, uzyskania informacji od pozwanego, czy akceptuje owe koszty, a dopiero – w przypadku uzyskania akceptacji tychże kosztów – przystąpienia do naprawy dostarczonego do warsztatu pojazdu. Konieczność zachowania takiej kolejności, w ocenie Sądu wynika nie tylko z „potwierdzenia przyjęcia pojazdu do serwisu nr 76/08/21”, ale przede wszystkim w świetle zasad współżycia społecznego jawi się jako całkowicie wskazana. Każdy bowiem przeciętny, rozsądny człowiek, zanim zdecyduje się na naprawę pojazdu (i czegokolwiek innego) powinien wiedzieć i świadomie zdecydować, czy godzi się (lub nie) na poniesienie takich, czy innych kosztów. Nikt bowiem świadomie nie skorzysta z usług warsztatu naprawczego wiedząc, że naprawa rzeczy ruchomej przerośnie jego możliwości finansowe, a przy tym okaże się być całkowicie nieekonomiczna i nieopłacalna. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu powódka obowiązana była przed dokonaniem naprawy pojazdu marki C. (...) skontaktować się z pozwanym, przekazać mu informacje odnośnie kosztu naprawy pojazdu, a dopiero po uzyskaniu aprobaty pozwanego co do tych kosztów – przystąpić do naprawy pojazdu. Odnośnie

przebiegu zdarzeń związanych z naprawą pojazdu Sąd odrzucił wersję prezentowaną przez powódkę, a wynikającą także z zeznań świadka D. C. (męża powódki). W świetle tychże twierdzeń i zeznań, pozwany w dniu oddania samochodu do warsztatu powódki został zapoznany z kosztami naprawy. Jak wskazano, w czasie zawierania umowy padło stwierdzenie, że pozwany akceptuje naprawę na kwotę 10 tysięcy. Co do tych kosztów poinformować miał go świadek D. C., który pracuje w warsztacie powódki, a po uzyskaniu zgody pozwanego – jak wskazał ów świadek – przystąpiono do naprawy pojazdu. Wersja ta jest niewiarygodna przede wszystkim wobec treści „potwierdzenia przyjęcia pojazdu do serwisu nr 76/08/21”, w którym określono kwotę brutto, od której wymagany będzie kontakt telefoniczny z pozwanym w celu przeprowadzenia dalszej naprawy pojazdu. Skoro bowiem strony na piśmie zastrzegły taki obowiązek po stronie warsztatu powódki to pozwany nie mógł przystać na koszty naprawy pojazdu już w dniu jego oddania do warsztatu na kwotę oscylującą w granicach 10 tysięcy złotych. Na brak wiarygodności wskazanego świadka, który jako jedyny potwierdził wersję powódki wskazuje także powiązanie rodzinne, jakie łączy świadka z powódką. Oczywistym jest bowiem, że ów świadek jako mąż powódki jest ewidentnie zainteresowany losem przedmiotowej sprawy i jej rozstrzygnięciem na korzyść powódki. Wreszcie cień na omawiane zeznania padł wobec treści zeznań dwóch innych, całkowicie niezależnych od stron świadków, a to świadka M. K. i M.P., którzy również stawili się w warsztacie powódki jako klienci ze swoimi uszkodzonymi pojazdami. Wiedzę o w/w świadkach pozwany zaczerpnął z portalu społecznościowego F.. Świadców ci zeznali, że przed dokonaniem naprawy pojazdu nie dostali informacji co do ostatecznych kosztów tej naprawy, a koszty tej naprawy poznali dopiero na etapie informacji o możliwości odbioru naprawionego już pojazdu. Świadek M. K. opisał, że zepsuł mu się samochód i oddał go do warsztatu powódki, właściciel zaś, który miał mu zrobić samochód miał do niego zadzwonić i dać znać co do kosztów naprawy. Po dwóch dniach M.K. poszedł do serwisu i dowiedział się, że auto jest już zrobione, zaś koszt naprawy ustalono na kwotę 5.200 zł, która nie była akceptowalna przez w/w świadka. Jak wskazał świadek, był zdenerwowany, ale ostatecznie zapłacił, i że dobrze, że miał pieniądze na koncie. W podobnym tonie wypowiedział się świadek M. P., który również jako klient powódki nie został zaznajomiony z kosztami naprawy jego pojazdu przed jego naprawą, a dopiero w rozmowie telefonicznej z informacją o możliwości odbioru naprawionego samochodu. Świadek ten zaoferował „potwierdzenie przyjęcia pojazdu do serwisu nr 16/04/2020” z dnia 16.04.2020 r., w którym tak samo – jak w przypadku pozwanego – określono kwotę brutto (w tym przypadku 2000 zł), od której będzie wymagany kontakt telefoniczny w celu przeprowadzenia naprawy pojazdu. Pomimo tego samego sformułowania w potwierdzeniu przyjęcia pojazdu, jak w przypadku naprawy pojazdu pozwanego – świadek wskazał, że nie było telefonu, ani informacji, że koszt naprawy będzie wyższy niż na przyjęciu, a po dwóch tygodniach od pozostawienia samochodu w warsztacie dostał telefon, że pojazd jest do odebrania i koszt naprawy wynosi 7 tysięcy złotych (nie mówiąc już o tym, że pojazd ten nie został należycie naprawiony). Świadek M. P. skonstatował, że „kosz tej naprawy był wysoki i żałuję, że nie pojechałem do innego warsztatu”. Wreszcie za odrzuceniem wersji lansowanej przez powódkę przemawiała treść zeznań świadka A. R., żony pozwanego, której wiarygodność mogłaby być wątpliwa z racji powiązania z pozwanym, jednak jej zeznania korespondowały nie tylko z wersją pozwanego, ale także z zeznaniami świadków M. K. i M.P.. W tej sytuacji zatem zeznania A. R. również należało obdarzyć przymiotem wiarygodności. Świadek A. R. zeznała, że pozwany nic nie mówił na temat kosztów naprawy, że z pozwanym tego nie konsultowano. Dopiero w rozmowie telefonicznej z D.C. pozwany dowiedział się, ile wyniosła naprawa jego pojazdu. Dostrzec również należało, że z zaoferowanej przez powódkę wyceny sporządzonej przez biegłego (...) wynika, że wartość rynkowa pojazdu pozwanego brutto na dzień 15.08.2021 r. została określona na kwotę 7.100,00 zł. Wprawdzie zatem strony nie prowadziły w tej sprawie postępowania dowodowego na fakt wartości pojazdu przed naprawą, czy też po jej dokonaniu, to jednak zważyć należy, że wobec treści zaoferowanej przez samą powódkę wyceny – powódka tym bardziej obowiązana była poinformować pozwanego co do kosztów naprawy jego pojazdu przed dokonaniem tej naprawy, skoro koszt tej naprawy ewidentnie przekraczał wartość rynkową tego pojazdu. Oczywiście, wspomniana opinia sporządzona została już po dokonaniu naprawy pojazdu, jednak sama powódka jako podmiot profesjonalny winna już przed dokonaniem naprawy ocenić, czy naprawa pojazdu jest ekonomicznie uzasadniona (i poinformować o tym pozwanego). Tym bardziej również winna wykazać, że dopełniła omawianego obowiązku informacyjnego, skoro z rzeczony opinii wynika, że realne koszty naprawy automatycznej skrzyni biegów w pojeździe pozwanego to koszt wynoszący 30.886,22 zł. Niewątpliwie

wobec przytoczonych wyżej argumentów, wersja prezentowana przez powódkę i świadka D. C. – jako całkowicie niewiarygodna – nie mogła się ostać.

Na gruncie przedmiotowej sprawy zastosowanie miały przepisy regulujące umowę o dzieło - art. 627 k.c., art. 627¹ k.c., art. 628 k.c., art. 630§1 k.c., art. 632§1 k.c. oraz art. 2 ust. 1-3 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002r. Nr 141 poz. 1176 ze zm.). W tym zakresie Sąd miał na uwadze, że „umowa o oddaniu samochodu do naprawy jest umową mieszaną, do której stosować należy przepisy umowy o dzieło i umowy przechowania” (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26.03.2013 r., sygn. akt I ACa 1150/12, Lex nr 1315715). Niewątpliwie pozwany jako osoba fizyczna zawarł umowę o dzieło w zakresie naprawy uszkodzonego samochodu z prowadzącą w tym zakresie działalność gospodarczą powódką. Przedsiębiorca będący w tym zakresie podmiotem fachowym winien warunki umowy potwierdzić na piśmie ze wskazaniem jednostkowej ceny – zatem konkretnie sprecyzowanej, czego powódka nie uczyniła. Skoro powódka nie wskazała w potwierdzeniu przyjęcia pojazdu do serwisu konkretnej kwoty za jaką dokona naprawy pojazdu, a jedynie zaznaczyła kwotę brutto, od której będzie wymagany kontakt telefoniczny w celu przeprowadzenia dalszej naprawy to winna wykazać, iż wobec konsumenta, jako słabszej strony stosunku zobowiązaniowego – ów obowiązek kontaktu zachowała i należycie poinformowała go o kosztach naprawy pojazdu jakie mogą powstać, i to przed dokonaniem tej naprawy, i czy w ogóle pozwany zdecyduje się na naprawę tego pojazdu w oparciu o przedstawione mu koszty naprawy. Twierdzenia pozwanego, a także świadków A. R., M.K. i M.P. rzutują negatywnie na ocenę twierdzeń powódki i zeznań świadka D. C. w zakresie ustalenia treści zobowiązania łączącego go z pozwanym, co nakazywało stanąć na stanowisku, iż powódka nie uczyniła zadość udowodnieniu faktów, z których wywodzi skutki prawne – żądania zapłaty ustalonego wynagrodzenia za wykonane dzieło – w żądanej przez siebie wysokości. Wszelkie niedokładności lub brak należytej staranności – w ocenie Sądu - obciążają więc w tym zakresie powódkę.

W tej sytuacji Sąd, mając na uwadze żądanie pozwu, a przy tym również bezsporny fakt, że pozwany wpłacił na rzecz powódki kwotę 1.500 zł tytułem należności za naprawę pojazdu Sąd uznając roszczenie powódki za uzasadnione w zakresie w/w kwoty, którą to kwotę pozwany zaakceptował na etapie przekazania pojazdu do naprawy, a wreszcie okoliczność zapłaty na rzecz powódki przez pozwanego kwoty 1500 zł po wniesieniu pozwu, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie art. 481 k.c. Sąd orzekł o odsetkach od dnia 29.09.2021 r., tj. od dnia następującego po dacie upływu 7-dniowego terminu na uregulowanie należności wynikającej z wystawionej przez powódkę faktury, do dnia zapłaty.

Bez znaczenia dla oceny dochodzonego przez powódkę roszczenia – według Sądu - pozostawała ocena jakości prac wykonanych przez warsztat powódki – albowiem strony nie zgłaszały jakichkolwiek wniosków dowodowych na okoliczność tego, czy pojazd został naprawiony i czy naprawa ta była poprawna. W chwili obecnej zresztą pomiędzy stronami trwa zaognienie sporu związanego z naprawą pojazdu pozwanego. Powódka do chwili obecnej nie wydała pojazdu pozwanemu wobec nieuregulowania kosztów naprawy pojazdu, wynikających z wystawionej przez powódkę faktury VAT. Pozwany zatem w istocie ma zdecydowanie ograniczone jakiegokolwiek możliwości gromadzenia i oferowania dowodów w omawianym zakresie, a w szczególności w zakresie zweryfikowania, czy pojazd jest sprawny, czy jego naprawa przebiegła pomyślnie i, czy nie ujawniają się jakiegokolwiek usterki w trakcie jazdy.

Uwzględniając to, że pozwany wpłacił na rzecz powódki kwotę 1500 zł, w efekcie czego powódka ograniczyła powództwo o tę kwotę (pierwotne żądanie pozwu to kwota 9.424,70 zł, Sąd na mocy art. 355 k.p.c. orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt III sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1¹ k.p.c. jak w pkt IV sentencji wyroku. Na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2014 r., poz.1025 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od powódki i pozwanego na rzecz Skarbu Państwa

- Sądu Rejonowego w Giżycku kwoty 35,14 zł (od powódki) i 6,65 zł (od pozwanego) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt V i VI sentencji.